

GERLÓCZY
MÁRTON

fikció 2.

Az örvény

scolar

A dolgok egyféleképpen történhetnek, tudniillik úgy, ahogyan történtek. A Föld a monitoron nem forgott tovább. A magasból az üres Via Santigliát néztem, aztán a San Giuseppe sikátorait, ahol a magányosan boltba induló öregasszonyok között a rokonokat kerestem, akik pár másodperccel ezelőtt még ott ténferegtek a szobámban, nem szívódhat fel egy ilyen feltűnő társaság csak így, egyik pillanatról a másikra. Hová tűnt mindenki? Hová tűntem én? Hol van a test, a hozzám tartozó test, hol hagytam? Scicliben hagytam, igen, egy odúban, a Via Santiglia 39-es szám alatt a lakkozott ebédlőasztalra könyökölve, mereven, kilapulva, elgázolva, lefejezve. A katlan felett sötétség volt. Világosság volt. Forróság és fagy, síri csend és borzalmas hangzavar, a világ összes szaga, a világ összes illata, minden ott volt és semmi sem, ami történt, nem egy inger hatása volt, hanem hatás az összes létező ingerre, láncreakció. Nem pusztán egy benzineshordó robbant fel, hanem annak következtében az összes benzineshordó, minden égett, aztán már semmi sem, hiszen minden elégett. Talán eltelt egy másodperc, talán kettő, talán egy sem. Hová tűnt mindenki? Hová tűnt az életem története? Hová lett Kriegler Miksa és Gerlőczy Zsigmond, Nagy Ida és a nagyapám, de, ami a legfőbb, és a többi ezek után már nem igazán érdekes, hová lett apám? Hol vagytok? Miért hagytatok el, miért hagytatok egyedül? Kik vagytok ti egyáltalán, és ki vagyok én?

Kitisztult az ég. Délen a tenger a só hófehér baldachinja alatt feküdt, alattam Scicli, sziklák, bozótok, ligetek, a város, mely a földrengés után a dohos mélybe zuhant, rajz, öreg

térkép. Túl az elhagyatott házakon, a San Matteo-templom mögötti ösvényeken furcsa csoport vonult libasorban, Áron főpap lepedőben, alsóviszokai úr díszmagyarban, ők voltak azok, ott kapaszkodtak fölfelé a bozótok között a gazos ösvényeken egy furcsa domboldalra érve, ahol egyik terasz a másikra támaszkodott, mint a páholyok az Operában, aztán elnyelték őket azok a furcsa fekete lyukak. Mi ez a hely ott? Mint fecskék odúi a löszfalakban. Barlangok? Ne hagyjatok itt, ne hagyjatok magamra! Olyan egyszerű lett volna, egyszer és ezerszer elképzeltem már, amikor a DNS-egyezőések között a legelső helyen megpillantom Guszti nevét, tartózkodási helyét, az ország zászlaját, *le drapeau tricolore*, és a becsült kapcsolatot: nagybácsi, hogy aztán együtt ünnepeljük az igazság óráját. De nem volt ott. Nem ő volt ott.

Visszatértem a házamba, a kővé dermedt testembe, kortyoltam egyet a kávémból és belélegeztem az illatát, hogy érezzem, élek. Nem éreztem semmit. Nem én éreztem semmit. A Via Santiaglián házról házra járt a harangszó és az ágyúdörrenés visszhangja, dörömböltek a kis odúk ajtaján, az orromat lőpor fehér füstje csiklandozta. A napfény a házak tetején pihent. A monitorról egy jellegzetes közép-európai ember DNS-eredményei néztek vissza rám, akárki lehetett volna, de elvileg én voltam. Nem érdekes. Nem ez az érdekes, Guszti az érdekes, a nagybátyám, akinek az eredménye november eleje óta várta Kriegler Miksa virtuális ebédlőasztalánál a rokonok felbukkanását, az én eredményemet és apám eredményét, hogy egyszer és mindenkorra felszámoljuk a hazugságot az életünkből. Újra körülnéztem, hogy lássam, a szobából mindenki eltűnt, porrá égtek a frontális karambol robbanásában. Csak én maradtam ott. Csak mi. Csak ő. Valaki. Frissítettem a DNS-egyezőéseket, a monitor elfehéredett.

Ez egy rossz vicc, ott lesz az első helyen, ott kell lennie az első helyen, olyan egyszerű az egész, mint az egyszeregy, hiszen ő apám öccse, a nagybátyám.

– Ajaj! – nyögtem ki akaratlanul.

– Mi az? – kérdezte Zsófi az emeletről.

– Megjött az eredmény! De itt valami nem stimmel.

– Mégis Gerlóczy vagy?

– Nem az nem stimmel.

Beírtam a családnevet a DNS-egyezők menüpont keresőjébe, és közben a gondolattól, hogy ez a bizonyos név nem is az én nevem, megszédültem. Egy vasúti átjárón szaladtam keresztül, piros jelzés, aztán a fülsiketítő hangzavar a rettenetes, rozsdaszagú menetszélben, enter. Nincs találat. A nevem nem az én nevem. Nem éreztem a nyálam ízét, nem éreztem a testem súlyát, nem éreztem a szoba hőmérsékletét, nem éreztem semmit. A megsemmisülés pillanatában nem lehet megkapaszkodni semmiben, a megsemmisülés a semmi létrejötte, nincsen semmi, és én sem vagyok semmi. Gerlóczy. Az nem csupán egy név, nem csupán az én nevem, az egy történet, az én történetem, huszonöt év, negyedszázad, valami, amit rágni kell reggel, délben este, emészteni egész nap, egész héten, egész hónapban, egész évben, amióta tudom, ez az ember én vagyok. Gerlóczy. A nehezen feldolgozható igazság: apám. Az igazság tudója: anyám.

– Ajaj! Baj van – kiáltottam föl, aztán egy rövid időre, míg Zsófi le nem szaladt a lépcsőn, minden elsötétült.

Kezdetben volt a kód. A kód benépesítette a tengereket üzenetével, szüntelenül és örökké másolva önmagát. A kód felfedezte, hogyan lehet átrendezni a molekulákat oly módon, hogy az entrópia áradatából kiragadva őket, élővé váljanak. A kód a bolygó szárazföldjeinek

poros poklából zöldellő paradicsomot varázsolt. A kód végül is eléggé kifinomulttá és ügyessé vált ahhoz, hogy megépítsen egy kocsonyás szerkezetet – az emberi agyat, amely felfedezhette és tudatosíthatta magának a kódnak a létezését.

*Az emberi test megközelítőleg 100 billió (milliószor millió) sejtet tartalmaz, amelyek többsége kevesebb mint egytized milliméter átmérőjű. Minden sejt belsejében van egy sötét paca, amit sejtmagnak neveznek. A sejtmagban az emberi genetikai állomány (GENOM) két teljes példánya található (kivéve a petesejteket és a hímivarsejteket, amelyekben egy példány van, illetve a vörösvértesteket, amelyekben egyetlen példány sincs). Az egyik példány az anyától, a másik az apától származik. Mindkét példány 23 egymásnak megfelelő kromoszómából áll, és elméletileg 30(–80) ezer ugyanolyan gént tartalmaz. A gyakorlatban a gének anyai és apai változatai között apró és finom különbségek lehetnek – ezek határozzák meg például, hogy valakinek kék vagy barna a szemszíne. Amikor gyermeket nemzünk, továbbadjuk a genom egyik teljes példányát, de ekkorra már az anyai és apai kromoszómák egyes darabjai felcserélődtek bennünk, a rekombinációnak nevezett folyamat során.**

Kinyitottam a szemem. A tardi ház gyerekoszobájának plafonját néztem, és rajta az utolsó képet az álomból, amelyből felriadtam. Olyan valóságos volt, kiálltam a ház elé és elnéztem az úton a templom felé, és ott volt, és jött, közelített, visszatért, aztán az ébredés, a plafon, a valóság. Halott. Késervesen sírtam. Emlémem egy emberről, akinek egy álom emléke volt az egyetlen éles emléke az apjáról.

– Mutasd – mondta Zsófi. – Mi az isten van?

– A Guszti nem a rokonom.

* Matt Ridley: Génjeink

– Nem értem.

– Nem a Feri az apám.

– Na, jól van, ez egy szar!

– Akkor kik ezek? Ki ez az ezerkétszáz DNS-egyezés? Has-ra ütés? Kisorsolták őket? Hát itt van egy rakás DNS-egyezés, csak éppen a nagybátyám nincs itt, bassza meg. Egy nagybácsi DNS-e huszonöt százalékban egyezik az unokaöccsével.

– Látom. Nyugalom! Mi van a Feriével?

– Az én csomagom két nappal korábban ért oda a labor-ba novemberben, vagyis, ha szerencsénk van, két nap múlva megjön az ő eredménye is. De nem érdekes! Ha a Guszti nem rokonom, ez nem túl bonyolult, akkor a Feri sem.

– Ez egy szar! Szerintem nyugodj meg, lehet, hogy már ma megjön az apádé.

– Kié?

– Akkor keress rá arra, hogy Kriegler. Vagy hívd fel a Gusztit!

– Nem tudom a számát. Majd írok neki később.

– Csukd le, sétálj egyet, igyál még egy kávé, nyugodj meg!

– Most hagyjál, kérlek – mondtam. Zsófi megpuszilta a fejemet, és visszament az emeletre. A csigalépcsőről még hátranézett.

– Nyugalom! Bármilyen is van, itt vagyok.

– Igen – feleltem, mielőtt a fejemet elnyelte volna a monitor fénye. A fényben önmagamot láttam, ahogyan a koponyámat, a halántékomat és az arccsontomat karmolom, rémült tekintetemet, a szemem óceánját, szárazföld sehol.

Felálltam és a gáztűzhelyhez léptem, hogy öntsek egy kis kávé magamnak a kotyogósból, aztán kiálltam a ház elé elszívni egy cigarettát. A sikátorban unottan várakozott a csend. Ahogy a távoli domboldalra néztem, láttam, hogy a völgy, és vele a város lassan forogni kezd. Sárga vastoronny fénylett

a bozótos dombtetőn, mint egy kilátó, barna folyadék csorgott lefelé az oldalán. Nem zártam volna el a gázt a kávéfőző alatt? Felnéztem a kolostorra, ahonnan lőni szoktak és minden biztonnyal továbbra is lőni fognak az ünnepek alatt, a Holdat kerestem, az év leghosszabb teliholdját, hogy valamibe megkapaszkodjak a tekintetemmel, de nem láttam, nem találtam. Ez mozog, Scicli forog, gondoltam. A sikátor lépcsőjén hosszú szőnyeg terült el, Benjamin Franklin, IN GOD WE TRUST, egy százdolláros, apám fiókja, a büntudat, hogy megloptam őt. Nem egyszer, rengetegszer. Beszélni akartam róla, feloldozásra vágytam, meg akartam adni neki a tartozásomat. De mégis mennyit? És hogyan? Rengetegszer loptam tőle, és a büntudat azóta is kínozta engem. Hiteltelennek éreztem ettől mindent, érvénytelennek önmagam, utáltam minden valaha leírt szavamat, mert erkölcsileg a Nyugati aluljárójában éreztem magam, ahol iskola helyett egy arab pénzváltóval sefteltem, aztán mentem és költöttem a pénzt, apám pénzét, mozi, kávé, cipő, kabát, napszemüveg. A szegény megbetegített. Teleszívta a tüdőmet a füsttel, és közben megijedtem, mert úgy éreztem, hogy a méreg gyógyít, segít. Otthonra lel bennem. A szemem sarkából láttam meglebbenni Zsófi szőke haját. Felnéztem. A teraszon állt. Fölötte az ég egy monitor képernyője, a monitoron Monica, becsült rokon kapcsolat: első fokú unokatestvér két generáció távolságban, az apja neve Smatko, az anyja Kryskow. Kik ezek? Hol vannak Krieglerek? Vagy a Gerlóczyék? Hová tűnt mindenki?

– Marcika, minden rendben? – kérdezte Zsófi.

– Nem tudom.

– Kazuhikóról tudunk valamit?

– Nemrég jelentkezett, Rómában esik. Írok neki hamarosan, elmagyarázom, hogyan jut le hozzánk.

A tudóm égett, mert észre sem vettem és elszívtam még egy cigarettát. Vagy ez az első volna? Körülnéztem, hogy hová dobtam a csikket, de nem találtam sehol. A doboz sem volt nálam, ezek szerint bent jártam a házban? Mindegy. Visszamentem, vettem egy mély levegőt és leültem a géphez. Mások ezeket a kérdéseket teszik fel! *Can DNA test results be wrong? Can there be mistakes in DNA? Can two DNA test be wrong?* Belenéztem egy-két megrázó videóba, Jessi negyven év elteltével végre megtalálta biológiai apját. Jason már tudja, hogy nincs egyedül, megismerkedett népes családjával, de ugyanúgy szereti és szüleinek tartja nevelőszüleit. Mark megtalálta ikertestvérét. Mindenki sírt, mindenki boldog volt. Megható történetek, hófehér fogorok, sehol egy levágott fej, egy felgyújtott lakás, elvágott torok. Én is sírni akartam. Arról volt szó, hogy sírni fogok, amikor meglátom, apám az apám, valóban úgy történt minden, ahogyan anyám mesélte, URH-koncert a Bercsényi Klubban 1980 novemberében. Megkerestem apám levelét, amit júliusban egy vonatkocsiban ülve olvastam az indulásra várva Szentesen.

„Anyáddal kb. 1980 november közepének egy napján tkp. három helyen időztünk, először meglátogattuk Ádit a Bartók Béla úton, aztán elmentünk a Bercsényi utcai Bercsényi Klubba, URH-koncertre, utána pedig nálam aludtunk a Kígyó utcában. Egyszer később anyáddal arról a csodálatos sorsszerűségről beszélgettünk, hogy csaknem 16 év alatt egyszer feküdtünk le egymással, ebből az egy numerából lettél, mondtam anyádnak keresetlenül, de ő helyreigazított: kettő volt. Szerintem van rá esély, hogy megtudjuk, konkrétan melyik nap (sanszos, hogy éjjel után) fogantattál, naptárilag egy nappal az URH-koncert után – hogy az mikor volt, arra biztosan voltak adatok.”

Csodálatos sorsszerűség. November közepén történt, írta, de az meg sem fordult volna a fejemben, hogy nem azért írt novembert, mert emlékszik rá, hanem mert kiszámolta, mikor kellett történnie ahhoz, hogy én augusztusban megszülessek. Huszonhárom éves volt azon az őszön, akárcsak az anyám, akit évek óta nem látott, miért ne emlékezhetne arra, gondoltam, hogy mikor történt, ha egyszer olyan szerelmes volt belé, a nőbe, aki az esküvőjük után nem sokkal, 1977 nyarán elhagyta őt, aztán disszidált, visszajött, vidékre költözött, két gyermeke született. Mindössze három év alatt történt mindez, te jó isten! Egész életemben úgy gondoltam erre a találkozásra, mint két szerelmes felnőtt ember találkozására, akik hosszú-hosszú ideje nem látták vagy nem láthatták egymást. Három év? Három szaros év? Két felnőtt? Ugyan már!

Azonnal meg kellett szereznem azokat az adatokat. Azt már korábban kiderítettem, hogy honnan szerezhetem meg, csak telefonálnom kellett, és hamarosan meg is érkezett az e-mail, egy fotó, egy programfüzet oldala. Remegve nyitottam meg a dokumentumot és fogcsikorgatva néztem át egyszer, kétszer, háromszor. És újra. 1980 őszén a Bercsényi Klubban október 11-én rendeztek URH-koncertet. Lásuk csak, gondoltam, terhességkalkulátor, születés dátuma, augusztus 18., mindegy, hogy Krisztus előtt 2400, Krisztus után 1980 vagy 2018, teljesen lényegtelen, a súlyom átlagos volt, normális, 3 kiló 60 deka, nem valószínű, hogy túlhordott volna anyám. A fogantatás dátuma: 1980. november 22. Hat héttel hordott volna túl az anyám, az nem lehet, gondoltam. Huszonöt éve mesélem mindenkinek ezt a kurva történetet arról a koncertről, és a koncert utáni éjszakáról, amelynek életemet, szüleimet, családomat, mindenemet köszönhetem, mesélem, mert nem értik, miért hívnak máshogyan, mint

a három Váczi testvéremet. Tehát 1980 novemberében nem rendeztek URH-koncertet a Bercsényi Klubban. Rendben. De ez még nem bizonyít semmit. Lehet, hogy mégsem URH volt? Megnéztem a programfüzetet, november 5-én a Balaton játszott a Bercsényi Klubban. Mi van, ha ez a két idióta rosszul emlékezett? Az lehetséges. Bármilyen lehetséges. Nem a Bercsényi Klubban voltak URH-koncerten. Nem URH-koncerten voltak a Bercsényi Klubban. Nem voltak sem a Bercsényi Klubban, sem URH-koncerten. Vagy pedig, léptem újra a sínekre a piros lámpa villogó fényében, a távolban villám csapott le a lapos tájra, teljesen mindegy, hol és mikor voltak az én létezésem szempontjából, lényegtelen, hogy mikor találkoztak, ha abból az egy numerából én nem lettem. Én nem lettem? Nincs olyan, hogy én nem lettem, ezt a kérdést én tettem fel, most, ebben a pillanatban, gondoltam, én létezem, ők mondták nekem, tőlük tudom az igazságot, anyám mondta nekem, és az nem lehet, hogy anyám nem tudja, ki az apám.

„Nem látlak, Guszti! A Feri eredménye még nem jött meg. Szédülök!” – írtam Gusztinak, aztán megnyitottam egy újabb üres levelet és elkezdtem beírni a nevet, Váczi. A Gmail felsorakoztatta őket, a féltestvéreimet, szépen sorban, abban a sorrendben, amilyen gyakran vagy ritkán leveleztem velük az utóbbi időben, előbb Rozi, aztán Dani, végül Bobó e-mail-címe vált láthatóvá, de nekem nem a címükre, hanem a DNS-eredményükre volt szükségem, bármelyikre, akármelyikre. Úristen, gondoltam, 2000-ben lett először e-mail-címem, amikor elutaztam a kibucba, szeptember volt, augusztusban vettem fel apám nevét, ő csinálta nekem a fiókot. Tizen-nyolc év telt el azóta, mgerloczy@hotmail.com, apám adta a jelszót is, Áron, a legjobb barátom családneve volt a jelszó, mert apám annyit tudott rólam, nem vagyok otthon, mert az

Áronéknál vagyok. Váczi Mártonnak soha nem volt e-mail-címe. Lehetett volna, de akkor már évek óta arra készült, hogy végre az apja nevét viselje, és nem akarta, hogy a kelleténél jobban összezavarodjanak a dolgok, Váczi Mártont el kellett tüntetni, ki kellett radírozni a történelemből. Rákattintottam Rozi címére, és írtam. Közben arra gondoltam, egy dolog biztos, Márton vagyok, ha az biztos egyáltalán, mert ha elcseréltek a kórházban, akkor az sem biztos, meg kell nyugodnom, pár nap és megérkezik Feri eredménye, és ha baj van, ha baj lesz, akkor elmegyek vele egy apasági vizsgálatra, de az még idő. Most más dolgom van, fel kell készülnöm a legrosszabbra, igen, ez a dolgom, a lehető legrosszabbra készülni fel, és akkor talán elkerülhető a megsemmisülés, a legrosszabbra pedig úgy tudok felkészülni, ha magam keresek rá bizonyítékot, vagyis írnom kell Rozinak. A féltestvéremnek? Vagy édestestvéremnek? Jézus Máriám! Azt gondolja majd, amit mindenki más a családban, hogy a Márton beleőrült a családkutatásba, és sarlatánok kezébe került, akik 100 dollár fejében megosztják az egoista, talajvesztett kis lényével, hogy hány százalékban szlovák, zsidó vagy finn. Levelem tárgya ez volt: FONTOS!!!

„Rozikám! Kurva gyorsan rendelj magadnak egy DNS-csomagot, kérlek! Megérkezett az eredményem, és a rendszer nem köt össze Gusztival, ami nagy baj. Ha kiderül, hogy 25 éven át feleslegesen szívtam ezzel, ha kiderül, hogy ez az egész alsóviszokai vagy nem alsóviszokai brunch nem is rokonságom, mindenkit kinyírok. Mindenkit! Mamának még ne mondd, Feri eredménye a napokban várható.”

Nem részleteztem, miért van szükség az ő eredményeire, nem öntöttem szavakba a félelmemet, mert nem mertem volna leírni, hogy arra gondolok, talán mégis édestestvérek

vagyunk. Csak megfordult a fejemben egy röpké pillanatra ez a gondolat, de nem engedhettem közelebb. Láttam Rozit, ahogy meleg, puha pizsamájában a Szent István parkra néző nappali kényelmes kanapéján ülve, csipásan és pirospozsgásan és egészségtől kicsattanón az üzenetemet olvassa, és azonnal ugrik, ahogyan mindig. Nem véletlenül neki írtam, mert ő soha nem mondott volna nemet, azonnal ugrott, azonnal intézkedett, nem véletlen, gondoltam, és közben megláttam őt, ahogyan hosszú barna hajával a fotelben ül, Máglya köz, Angyalföld, 1986, valaki az asztalnál egy vendéggel beszélget, nyár van, a napfény a szobában port legelészlik, a hang olyan ismerős, a hang az egész szobát betéríti, mint a levegő, lágyan, mélyen bűg, de közben néha megcsillan benne valami zsványság, a humor gyilkosan éles kése, Rozi apja az, a papa az, aki egy évvel később meghalt, és mi meghaltunk vele együtt mindannyian. De akkor mégis hogyan maradtunk életben! Nem maradtunk életben. Nem mi maradtunk életben. Kicsi virágnak hívtalak, és most árnyék vagy, kicsi árnyék. Megnyílt alattam a föld. Odalent fekete lyukakat láttam, ismerős mélységeket, ahová igazán soha be nem néztem, mert nem mertem, nem tudtam benézni, turkáltam ezekben a lyukakban, hogy előhúzzam onnan az emlékeket, de miközben húztam, valaki más is húzta ezeket, ellentartott onnan a mélyből, ahová nyúltam, valaki más, aki én voltam, aki ott lakott abban a sötétségben, a földrengések traumatörmelékei alatt. Tudtam, hogy Váczi Tamás abban a Kolozsvárhoz közeli faluban lett rosszul, de hiába néztem meg minden évben a térképen, újra és újra elfelejtettem a nevét, tudtam, hogy abban a városban hagytuk, valahol a Hajdúságban, ahol feltehetőleg utoljára láttam, de nem tudtam kimondani a város nevét. Tudtam, hogy augusztusban született és huszonvalahányadikán,

de minden évben újra és újra elfelejtettem, mert nem velem történt, mert akivel történt, halott volt, ott feküdt a romok alatt a sötétségben, ahol annyi, de annyi minden gyűlt már össze, az is, amikor 2000 augusztusában Gerlőczy lettem, gondoltam, és megpróbáltam felidézni azt a napot, de nem ment, láttam az ünnepélyesnek szánt fosbarna dokumentumra nyálazott illetékbélyeget és a közjegyző asszony húsos, jegygyűrűs ujjai közt a tollat, tudtam, hogy abban az évben nagyjából mi történhetett velem, körülöttem, de nem emlékeztem a legfontosabbra, magamra, hogy ki voltam én, mit éreztem abban a pillanatban, ha nem örömet, márpedig nem öröm volt, de akkor micsoda? Talán kétségbeesés és rémület, gondoltam, és hallottam, hogy elhagyom azt a vidéket, ahol még hangokat hallani, megnyílik a föld alattam, és elindul az a lefelé szívó, gyors, forgó mozgás.

Pár perc volt hátra abból az életből. Kilenc hónap. Vagy nyolc. Vagy tíz? Sötétség volt. A sötétségben a gyomor tompa morgása, a tüdő tágulása, a szívverés. Anyám szíve. A világ közepe, a test melege a vérédes folyadékban. A fény. Oxigén. Fázom. Az új otthon. Az odabent és az idekint. A világ vége. A világ kezdete. A vér keringése. Egy kéz érintése. A lepedő. Az otthon érintése. Egy női hang. Egy férfi hang. A szív dobogása. Az anyatej íze. Sötétség, csend, klór, púder. Messzebb, még messzebb. Ondóvezeték, Kígyó utca sarok, nem. Akkor nem. Az orgazmus, egy másik orgazmus, hol? Valahol megtörtént. Valaki elélezett. 1980. november 22. Hideg van, de hol? Az nem lehet, ott nem lehet. Tardon. A Rákóczi úton? Nem az a nap, nem az az este, nem az az ondóvezeték? Nem, nem, nem! Te nem lehetsz, én nem lehetek, te nem vagy, te nem voltál, te eltűntél. Nem, nem, nem, visszafelé nem. Arra nem mehetsz, arra nem mehetünk, akkor vége, akkor

mindennek vége, meg se merd szólítani, nem szólhatsz hozzá, ő már nincs, és régen sem volt, az csak egy név, mondd ki, nem mondom ki, de mondd ki, nem lehet. Hat év, és ennyi jut emlékül? Egy álom? Egy ébredés? A könnyek? Apám volt az. Jött az úton, visszatért. Élt. Nem halt meg. Mégsem halt meg. A bátyám. A nővérem. A húgom. Az öcsém. Sötétség. Csend. A szív dobbanása. A világ közepe. Világosság. Oxigén. Fázom. A kertek. Szobák. Ágyak, székek, kádak, szőnyegek. Ülünk, fekszünk, állunk. Tard, az Áprily-völgy, a Máglya köz, a Katona József utca, Budapest, a negyediken, hazafelé, az előszobába lépve, gyere, mondja anyám, kanyarodunk a szekrény mellett, be a szobába, az ágy fölött kislámpa világít, október, 1987, ülj le ide, drágaságom, nem, nem, nem akarom hallani. A barna ágytakaró, tárgy, valamibe kapaszkodni, valamihez érni, megragadni, egy pontot találni, ahová leteszem a terhet, de mit, mit mond anyám, nekem mondja, nekem mondja először, most jöttem haza, a Jóska bácsinál voltam, nem, nem, nem akarom hallani, de bölcs vagyok és erős, el fogom bírni. Hatan költöztünk ide, de már csak öten vagyunk. Sötétség. Csend. A szív dobbanása. A világ közepe. Világosság. Oxigén. Fázom. Halál. Váczi Tamás halála. De nem így hívod, nem így hívják, mondd ki, nem fogom kimondani, visszafelé nem, arra nem mehetek, arra nem mehetünk, akkor vége, akkor mindennek vége. Nevek, DNS-egyezések, vadidegeknek, Monica, Smatko, Pasadena. Vadidegen emberek rokona vagyok? Akkor vadidegen vagyok. Valaki más vagyok? Mégis ki? Egy kéz érintése. A lepedő. A kéz érintése. Egy női hang. Egy férfi hang. Egy ágy, az ágyban csecsemő, az ágyon egy név, rossz név? Ilyenről már hallottam, de velem nem történhet meg, nem, nem, nem! Ugyan miért nem? Ez nem kezdődhet előlről, nem kezdődhet újra, nem, akkor mindennek vége,